

получава няколко конкретизации: пресушеният художник Хиршфогел с неговата иронична дистанцираност и любовна омраза, определен от Елена като нейната съвест; *романтикът поет* Андерсон, който служи на красотата и осъзнава нейната недостъпност; поручик Бенц, летецът Райхерт, благородникът фон Харсфелд, погълнати от любовта, умират в изкушенията на Ориента. Съзерцанието на Красотата кара Бенц да погледне в себе си, да проникне в бездната на човешката душа, и да се промени, като саморазруши себе си.

Еротичният смислов код включва: *очароването-омаягосване* чрез гласа, *докосването, отдаването-служене*, като *поглъщане* на личността (еротиката като власт над волята), *тръгване по гибелния съдбовен път на любовта*. За Бенц служенето на любовта е безумно отричане от себе си – отказ от чест, морал, кариера. Знае, че е ласкан, заслепяван, използван и все пак обичан. Любовта им в *меланхолията* на есента-убежище сред благоуханието на тютюн, цветя и гниlost придобива визуалност чрез образа на пеперудите (символи на човешката душа) – “две жалки човешки души се въртяха безумно като пеперуди около пламъка на любовта”¹². В различните Димови вариации на меланхолията в един смислов ред попадат понятията: *меланхолия – болезненост – чувственост – Ориента*, които разкриват двете лица на Ориента: *екзотично, чувствено-изкусително, греховно и жестоко, гибелно*. Любовта се оказва гибелна страст, изкушаваща човека да потърси убежище в нейната чувственост на фона на смъртта във войната и завладян от нея, да осъзнае болезнено нейната краткост и да поеме към края. След опиянението Бенц минава през гнева, болката, отчаянието, съмненията, ревността, достига до моралната катастрофа и изхабената гордост – процес на бавно разложение на волята. Опитал от горчивия вкус на красотата, той се отказва от Елена, в своя бунт на гордостта напуска град Х, обрекъл се на мрачен аскетизъм. Когато се завръща с цел да я спаси от войнишките бунтове, разбира, че в нея е въплътен духът на Вечната жена с всичката гибелна съблазън на тайните му. Лю-

¹² Цит. съч., с. 146.